

El 1957 s'inicia a València el pla de cobertura definitiva de les sèquies urbanes, un procés llarg que té l'origen en l'expansió posterior a l'enderrocament de les muralles el 1865 i en les lògiques higienistes i racionalistes de l'urbanisme vuitcentista. Durant segles, les sèquies havien complert una doble funció: sistema de reg i xarxa de sanejament urbà. La reutilització de les aigües residuals, juntament amb els fangs, aportava nutrients valuosos a l'agrosistema medieval i generava una relació d'interdependència que beneficiava alhora la ciutat i el territori.

Aquest equilibri es va anar debilitant fins que, amb *l'Avantprojecte de millora del sanejament de València* (Pla Sud, 1968), es dissenyà una xarxa de col·lectors que desvinculava definitivament el reg dels desguassos urbans, arran dels problemes ambientals causats pels abocaments. El geògraf Roland Courtot descrigué aquesta transformació com el pas “de l'horta al voltant de la ciutat a la ciutat al voltant de l'horta”. Altres veus, però, parlen més aviat d'un trànsit d'una ciutat “a l'horta”, integrada en fluxos mutus, a una ciutat “sobre l'horta”, desplegada sobre un paisatge històric cada cop més residual.

El treball de Pepet s'arrela en la relació entre l'aigua, el paisatge i les estructures socials que naixen de la seua gestió. La seua pràctica explora les sèquies com a arquitectura heretada i com a metàfora política: un sistema que sosté la vida, però també un espai de conflicte, corrupció i desigualtat.

La seua instal·lació presenta una sèquia suspesa sobre columnes, amb un cabal que recorre la sala i torna a pujar en un flux circular. Aquesta arquitectura, oculta sota capes de pols i revestiments, evoca l'herència d'un sistema que ha renovat l'horta durant segles. El recorregut mostra la incorporació de les aigües rurals a l'àmbit urbà i dialoga amb les característiques de l'espai Pols, on les baixants d'aigua travessen el sostre. Pepet condensa així la capacitat afectiva de les sèquies, revelant la seua condició híbrida: infraestructures comunitàries antigues, encara actives sota l'asfalt, que connecten els camps de producció agrícola amb el teixit de la ciutat contemporània.

La peça, com els estrats de la terra, traça una línia vertical a l'espai. Un gest que assenyala l'aigua com a fil conductor entre passat i present, entre allò rural i allò urbà, entre el local i l'universal.

PEPET
DOTZE PASOS

STCDS